

Lackfi János

Sirák fia és a hamuszív

*Bizony a kiválasztottakat a balsors satujában próbálják,
szívük összeajtolódik és megkeményedik,
de mit lehet csinálni az összeprézelődött szívvel,
a mellkasban betömörült anyaggal?*

*Várjuk Isten kegyelmét, és nem akarunk elesni,
rendesen lesöpörjük a havat a lépcsőről,
vigyázva totyogunk, jaj, csak el ne,
de jaj a gyáváknak és a tétováknak is,
mondod, Uram, addig reszketünk az eleséstől,
míg idő előtt nyugdíjba nem küldjük magunkat.*

*Kettős játékot űzünk veled, Uram, nagy szorgalommal
látogatjuk a helyeket, ahol lakozol, mialatt fejünkben
moziznak a gondolatok adótallérokról, sareról,
megélhetésről, mindarról, amit az igaz a te kezébe
helyez, ott vagyunk színed előtt,
de valójában csak nyomorúságunk költségterheit
írogatjuk egyik rovatból a másikba, összegzünk
és kivonunk, megpróbálunk a küszöb alatt kiurranni.*

*Nem, ez nem az az alázat, amire te tanítasz,
ez a zsigerek szűkülő félelme,
bennünk valahol bolyong a sírás,
csakugyan ilyen nyafka tanúkra vágyol, Uram,
a te bírói trónodnál, kerubokkal körbevéve,
ilyen hamuarcúakra, hamuszívűekre,
akik egy érintésre összezuhannak,
úgy zuhannak a földre, mint a nyári zápor?*

*De te Úr vagy, a semmiből előduzzadó csirák Istene,
a kővé tömörödő semmi Istene és a várrá tömörödő
kövek istene, a betűkké feketedő szavak
és az értelemmé kocsonyávodó hangok Istene.*

*Ne add, hogy az apák reszketegsége fiaikra szálljon,
ne add, hogy lányaink a láttunkon kiköpjenek,
ne legyünk leprások saját vériünk szeme előtt,
ne rohadjunk meg elevenen tévéműsorok és műzlicsodák
sivatagában, paleolit táplálkozás és végtelen remixek
mocsara ne nyeljen el, add, hogy üszkösödő kézzel
markoljuk a gyertyalángot, hogy mindig izzó
írásjelként világoljon ujjunk az éjszakában!*